

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΜΟΣΧΑΤΟΣ

Ρωζάνη



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΚΑΕΙΔΑΡΙΩΜΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ τζάκετ ήταν χαλαρό πάνω στους ώμους. Το σαρκίο του άδειαζε σιγά σιγά από όγκο. Ήξερε πολύ καλά τι γίνεται στη ζωή. Τι είναι αυτό που φέρνει η φθορά του χρόνου. Αναπόφευκτη κατάσταση για κάθε ζώο, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου. Κι όχι μόνο γι' αυτά. Για όλα τα είδη. Είχε ακούσει και για μικρόβια χιλιάδων ετών που διατηρούνταν ακόμα ή για ένα σπάνιο είδος μέδουσας που δεν πέθαινε από φυσιολογικά αίτια. Έστω κι έτσι, θα βρισκόταν κάποιο άλλο μικρόβιο να τα εξουδετερώσει, ένα πιο δυνατό ψάρι να τα φάει. Το αποτέλεσμα, ο προορισμός, θα ήταν ο ίδιος. Η ανυπαρξία. Ο θάνατος. Ο θάνατος είναι το μόνο κοινό στοιχείο σ' όλα τα πλάσματα της φύσης. Πιο πολύ κι από τη γέννηση και την αναπαραγωγή. Πράγμα που τον απασχολούσε έντονα τελευταία. Το δικό του πεπρωμένο πλησίαζε. Γεννήθηκε μια μέρα σαν κι αυτή, στις αρχές Νοέμβρη του 1940, μια βδομάδα μετά το ξέσπασμα του πολέμου. Τώρα, εβδομήντα εφτά χρόνια αργότερα, είχε μείνει μόνος, χήρος, με ένα παιδί κάπου στα ξένα.

Ο γερο-βοσκός στάθηκε ψηλά στον λόφο, στην αρχή του μικρού χωμάτινου μονοπατιού. Από κάτω απλωνόταν η άσφαλτος, που έκανε κύκλο γύρω από το βουνό. Προχώρησε με το κοπάδι του ευθεία στο μονοπάτι, μακριά από κει που κινού-

νταν τα αυτοκίνητα. Να κόψει δρόμο μέσα απ' τις χαράδρες. Μπήκε στο πυκνό δάσος με τις βελανιδιές κι άρχισε να ψάχνει με τα μάτια για ξέφωτο. Η πλούσια βλάστηση αγκάλιαζε το πέρασμα, η χλωροφύλλη κρατούσε ακόμα την πρασινάδα σε πολλά σημεία. Οι πιο πολλοί βοσκοί σαν και του λόγου του έμεναν στη Βοσκίνα, για τους νέους Βασκίνα, και τράβαγαν για τα βοσκοτόπια της Κορομηλιάς. Εκείνος είχε απομονωθεί από όλους και πέραγε όλο του τον καιρό σε μια στάνη, δεκαπέντε χιλιόμετρα νοτιοδυτικά απ' το χωριό. Στους πρόποδες του Πάρνωνα. Από εκεί ξεκινούσε κάθε μέρα με τα πρόβατα, τους εννιά μήνες που ο καιρός το επέτρεπε, για διάφορα απάτητα, παρθένα μέρη.

Το πρόβλημα ήταν ότι τα γύρω χωριά δεν ήταν όπως παλιά. Είχαν ερημώσει και γέμιζαν μονάχα το καλοκαίρι. Ως και οι κυνηγοί είχαν εξαφανιστεί πια. Σε μια περίοδο που το κυνήγι του αγριογούρουνου θα έπρεπε κανονικά να παίρνει τα πάνω του, δεν κουνιόταν φύλλο. Τα άτιμα τα αγριογούρουνα τρελαίνονταν για βελανίδι, που πέφτει σωρηδόν το φθινόπωρο, κι είχαν πολλαπλασιαστεί επικίνδυνα. Γι' αυτό έψαχνε για ξέφωτο, ακολουθώντας μια μεγάλη δέσμη από ηλιαχτίδες. Να έχει το κεφάλι του ήσυχο ότι δεν θα δεχτεί καμιά επίθεση το κοπάδι. Να μπορεί να βλέπει και να 'χει χώρο. Κι αν δει κανένα, να σηκώσει την караμπίνα και να του ρίξει στο δόξα πατρί.

Το φως του ήλιου τον οδηγούσε στο άνοιγμα, όταν κάτω από ένα μεγάλο δέντρο πρόσεξε κάτι. Έσυρε το κοπάδι λίγα μέτρα παραπέρα, και στο κέντρο ενός χαλιού από σάπια φύλλα είδε πώς θα κατέληγε σε λίγους Νοέμβρηδες. Ένας απλός σκελετός, όπως αυτός που βρισκόταν ανάμεσα στα πόδια του. Μερικά κομμάτια υφάσματος, σαν μικρά κουρέλια, ήταν σκορπισμένα τριγύρω. Κομμάτια σάρκας δεν υπήρχαν για δείγμα, τα 'χαν κατασπαράξει όλα τα άγρια ζώα. Γιατί εκεί πάνω, εκτός από γουρούνια, είχε και αλεπούδες, κουνάβια, τρωκτικά κι ένα

σωρό αρπακτικά πουλιά. Χώρια τα έντομα. Υπολόγισε ότι δεν θα τους πήρε περισσότερο από μήνα να κάνουν τη βρόμικη δουλειά. Η στενή λεκάνη και η λεπτή ραχοκοκαλιά έμοιαζαν με γυναίκας. Τα μακριά άκρα και το σχήμα του κρανίου έφερναν σε αντρικά. Προσπάθησε να καταλάβει τι από τα δύο ήταν, αλλά δεν μπορούσε. Όλοι είναι ίδιοι απέναντι στον θάνατο, στην τελευταία όψη του. Όπως το λέει κάπου το τροπάρι της κηδείας. *Είδα τα άσαρκα οστά και είπα. Άρα ποιος είναι ο νεκρός; Βασιλιάς ή στρατιώτης; Πλούσιος ή φτωχός; Δίκαιος ή αμαρτωλός;*

Δεν είχε σημασία. Προφανώς, αυτός ο καψερός –ή αυτή– είχε ανηφορίσει μέχρι την ερημιά για κυνήγι. Και σίγουρα είχε αυτοκτονήσει, όπως φαινόταν από την τρύπα στο πάνω μέρος του κρανίου και την κοντόκαννη καραμπίνα που ήταν πεσμένη δίπλα.

Έκανε μια βόλτα γύρω από το δέντρο. Στο κοντινότερο προσβάσιμο μέρος, με ομαλό έδαφος. Λίγο πιο κάτω, στην αρχή ενός χωματόδρομου βρήκε και το αμάξι. Έβαλε τα χέρια του σαν κάλυπτρο και κοίταξε μέσα απ' το τζάμι του οδηγού. Στο πίσω κάθισμα είδε μια γεμάτη φυσιγγιοθήκη. Κακό μονοπάτι διάλεξε σήμερα. Δεν θα 'χε χρόνο για τα ζωντανά. Έπρεπε να γυρίσει πίσω και να φωνάξει την αστυνομία.

Απρίλιος 2017

ΟΛΑ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ από μια παραγγελία. Έναν φρέντο εσπρέσο μέτριο με μαύρη και μια πορτοκαλόπιτα. Συνέχισαν μ' ένα χαμόγελο. Από εκείνα τα αυθόρμητα. Ύστερα μια ματιά γεμάτη ηλεκτρομαγνητικά κύματα.

Ο Γιώργος Αλεξόπουλος είχε ξαναδουλέψει ως σερβιτόρος την περασμένη άνοιξη κι ολόκληρο το καλοκαίρι. Αλλά κι εκτός δουλειάς, με τον τουρισμό να αυξάνεται συνεχώς τα τελευταία χρόνια στα μέρη του, είχε δει πολλές όμορφες κοπέλες. Καμία δεν έμοιαζε μ' αυτή. Ψηλόλιγνη σιλουέτα με αναλογίες μοντέλου, αγγελικό πρόσωπο με μάτια στο μπλε της θάλασσας κι ένα ξανθό μαλλί σαν φωτοστέφανο από πάνω. Ήταν μόλις δεκαεννιά, αλλά φαινόταν ώριμη γυναίκα. Κι αυτός δεν πήγαινε πίσω. Ολόκληρος άντρας πια, στα δεκαέξι του, πίστευε πως ήταν ώρα να ζήσει αυτό που φανταζόταν τις στιγμές της βραδινής απομόνωσης στο μπάνιο. Την έξαψη της επαφής μ' ένα γυναικείο κορμί.

Της συστήθηκε. Του συστήθηκε κι εκείνη. Ρωξάνη. Όποτε είχε κενό απ' τα άλλα τραπέζια περνούσε απ' το δικό της για κουβέντα. Μέχρι που η Ρωξάνη έφυγε και γύρισε στο ξενοδοχείο της. Το βράδυ που σχόλασε απ' την καφετέρια πήγε και

την έστησε απέξω. Περίμενε πάνω από δυο ώρες, αλλά δεν την είδε ποτέ να βγαίνει κι έτσι κατέληξε να κοιμηθεί απογοητευμένος. Μόνη του παρηγοριά η ανάμνηση απ' το χαμόγελο και η θολή ονειροπόληση ενός φιλιού.

Το άλλο πρωί η Ρωξάνη δεν ήρθε για καφέ. Όμως δεν το έβαλε κάτω. Δεύτερο βράδυ σερί την παραφύλαξε κι η τύχη ήταν με το μέρος του, όπως και μ' όλους τους επίμονους. Την πέτυχε στο διπλανό μπαρ, να πίνει μόνη της ένα κοκτέιλ στο βάθος του μαγαζιού και να χαζεύει στο κινητό. Την πλησίασε δήθεν τυχαία κι άρχισε να της μιλάει. Είπε, είπε, και τι δεν είπε. Για τα ήσυχα παιδικά του χρόνια σαν παπαδοπαίδι, τις ιδιαιτερότητες του να ζεις στο κάστρο της Μονεμβασιάς, για τα εφηβικά, που δεν γουστάρει το διάβασμα, για τα μελλοντικά του σχέδια να ασχοληθεί με τα τουριστικά. Κι εκείνη μιλούσε. Ερχόταν από τη Σπάρτη, ταξίδευε συχνά, η μάνα της είχε ένα μαγαζί με ρούχα και τη μεγάλωσε χωρίς πατέρα, με όνειρο να τη δει στις μεγαλύτερες πασαρέλες του κόσμου. Γι' αυτό και από τα δεκαπέντε της άρχισε να κυνηγά τις φωτογραφίσεις και τους διάφορους διαγωνισμούς, αφήνοντας τις σπουδές σε δεύτερη μοίρα.

Παρότι του 'δειχνε ενδιαφέρον, δεν τόλμησε να της εξομολογηθεί τις κρυφές του σκέψεις. Ήπιε μαζί της δύο μπίρες κι όταν εκείνη νύσταξε, τη συνόδευσε απλώς ως το ξενοδοχείο. Τη χαιρέτησε ευγενικά, έφυγε θυμωμένος με την ατολμία του και πήγε για ύπνο ζαλισμένος απ' τη γλυκιά της φωνή.

Απόψε δεν θα έκανε το ίδιο λάθος. Τελειώνοντας τη βάρδια του στο «Ενετικό», είχε σχεδόν σουρουπώσει. Βράδυ Μεγάλης Παρασκευής κι οι καμπάνες χτυπούσαν πένθιμα. Ο κόσμος έξω πολύς, κι ο Γιώργος ήθελε ένα απόμερο σημείο. Πήρε το σημείωμα που είχε ετοιμάσει και της έδινε ένα ραντεβού στη δώθε τάπια. Θα την πήγαινε κάτω στον φάρο, για να πει όσα δεν είπε την προηγούμενη νύχτα. Μετά να τη φιλήσει και να την οδηγήσει στο δωμάτιό της.

Δεν πρόλαβε να της το αφήσει. Βρισκόταν κοντά στην είσοδο του ξενοδοχείου, όταν την είδε να βγαίνει βιαστικά και με ελαφίσιο περπάτημα να κινείται προς την κεντρική πλατεία. Την ακολούθησε κρυφά σε μια μυστηριώδη διαδρομή. Η Ρωξάνη έστριψε στα σκαλιά πλάι στην εκκλησία και πήρε τον φιδωτό δρόμο για την άνω πόλη. Στο τέλος του δρόμου πέρασε την πύλη και τα παλιά κτίσματα, κι ο Γιώργος συνέχισε να την ακολουθεί από κάποια απόσταση για μερικά λεπτά, με το σκούρο μπλε του ουρανού να γυρίζει από στιγμή σε στιγμή σε μαύρο και να αποτελεί σύμμαχό του. Ώσπου την είδε. Λίγα μέτρα πριν την Αγία Σοφία. Ή μάλλον την άκουσε, γιατί μες στο μισοσκόταδο δεν φαίνονταν και πολλά. Την άκουσε να μιλάει με κάποιον. Ήταν ένα κρυφό ραντεβού, όπως αυτό που σχεδίαζε για τους δυο τους.

Κοντοστάθηκε πίσω από έναν βράχο κι έσκυψε προσπαθώντας να κρυφακούσει. Οι δύο σκιώδεις σιλουέτες έφυγαν απ' το προαύλιο της εκκλησίας και τράβηξαν προς την πίσω πλευρά.

Ο Γιώργος πλησίασε γλιστρώντας αθόρυβα και χρησιμοποιώντας για κάλυψη το μοναδικό ψηλό δέντρο που βρισκόταν εκεί. Αν πήγαινε πιο κοντά, η πιθανότητα να γίνει αντιληπτός άγγιζε τα όρια της βεβαιότητας. Έκατσε άλλα δύο λεπτά, με την ελπίδα να ξεκλέψει κάποια λόγια από έναν έντονο διάλογο.

Δεν μπόρεσε όμως να δει ποιος είχε συναντηθεί με τη Ρωξάνη. Ούτε να ξεχωρίσει τη φωνή κατάφερε. Δεν ήταν ανάγκη, είχε ήδη καταλάβει ότι ήταν απ' τη μεριά των χαμένων. Δεν άντεχε να πλησιάσει κι άλλο. Έσκισε το σημείωμα και το πέταξε.

Παρά το βάρος της απόρριψης, έκανε μεταβολή κι απομακρύνθηκε γρήγορα. Χωρίς να μπορέσει να ακούσει αυτά που συνέβησαν μετά.

ΤΟ ΜΟΝΟ που τον ένοιαζε ήταν ο φόνος και το τελετουργικό του. Τα υπόλοιπα έμοιαζε να μην τα έχει ζυγίσει και πολύ. Βασικά ζητήματα. Το κίνητρο, τα μέσα, την επιλογή των θυμάτων. Αλλά και δευτερεύοντα στοιχεία, εξίσου σημαντικά. Την ψυχοσύνθεση των ηρώων, το σκηνικό της ιστορίας και το γεγονός ότι ο δολοφόνος παρέμενε ασύλληπτος. Κανένας ρεαλισμός. Ένας μοναχικός τύπος που μένει σε μια ερημιά στο δάσος, αρπάζει γυναίκες, τις βιάζει στην αποθήκη του και μετά τις καίει ζωντανές. Ο πυρομανής κατά συρροή φονιάς του ήταν ρηχός χαρακτήρας. Όπως και η περιγραφή της ασέλγειας επί των θυμάτων. Πώς μπορούσε εκείνος να ξέρει πώς νιώθει μια γυναίκα τη στιγμή του βιασμού και μετά απ' αυτόν; Ακόμα κι αν είχε μια ολοκληρωμένη εικόνα από κακοποίηση, τι ήξερε από γυναικεία ψυχολογία; Εδώ που τα λέμε, τι ήξερε κι από φόνο;

Ο Άρης Βικέλας ήταν ένας φέρελπισ συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας. Στο ξεκίνημά του, πέντε χρόνια πριν, είχε γράψει το *Τελευταίο Μπάρκο*, την ιστορία με κάποιον ναύτη που χάθηκε ενώ βρισκόταν σ' ένα μικρό πλοiάριο μες στο Αιγαίο. Λαθρεμπόριο ναρκωτικών και βίαιη δολοφονία. Διανθισμένη με ναυτικό λεξιλόγιο, που έμαθε μικρός από τον μηχανικό σε φορτηγά πλοiά πατέρα του και εικόνες απ' τις δικές

του τουριστικές περιηγήσεις στα ελληνικά νησιά. Το πρωτόλειό του έκανε αρκετές πωλήσεις και απέσπασε κάμποσες καλές κριτικές. Μετά ήρθε το *Ζευγάρι της οδού Λένορμαν*. Το διπλό φονικό ενός αντρώγυνου στο διαμέρισμά του, που αρχικά φαινόταν σαν έγκλημα πάθους, ήταν ξεκαθάρισμα λογαριασμών για μια σειρά από ληστείες και βιαιοπραγίες με πρωταγωνιστές τους ίδιους. Μια σύγχρονη αθηναϊκή εκδοχή των Μπόνι και Κλάιντ. Δεύτερο μυθιστόρημα, διπλάσιες πωλήσεις, ακόμα πιο θετική απήχηση.

Ύστερα ήρθε η κάθοδος. Η στασιμότητα καλύτερα. Η πρώτη σοβαρή επαφή του με το ποτό κι ο χωρισμός με τη Χριστίνα. Αυτή η εγκατάλειψη τον άφησε ανίκανο. Όχι σωματικά, λογοτεχνικά. Για δύο χρόνια δεν ξανάκανε κάτι της προκοπής. Έγραψε ένα και μόνο διήγημα, που φυσικά δεν εκδόθηκε αλλά δημοσιεύτηκε σε μια εφημερίδα. Για μυθιστόρημα ούτε λόγος. Λες κι αυτή η κοπέλα ήταν ο μεγάλος του έρωτας και φεύγοντας τον άφησε μισό. Σιγά μην ήταν. Ποτέ του δεν είχε ερωτευτεί. Ήταν μια πολυτέλεια που δεν είχε βιώσει ακόμα. Η σχέση του με τη Χριστίνα ήταν απλώς ένα πολύ ωραίο μείγμα. Συντροφικότητα, καλή παρέα δηλαδή, αγάπη, στοργή και κατανόηση με άλλα λόγια, και ικανοποιητικό κρεβάτι. Τίποτα το μοναδικό, απλώς ικανοποιητικό. Δεν αρκούσαν αυτά για να τη θεωρεί γυναίκα της ζωής του; Προφανώς δεν αρκούσαν. Γι' αυτό μοιραζόταν το κρεβάτι του και μ' άλλες κι όχι γιατί πίστευε στην ελευθεριότητα των προσωπικών σχέσεων, όπως ανόητα δικαιολογήθηκε εκ των υστέρων.

Μέχρι εδώ ήταν. Ο πυρομανής φονιάς που τον είχε κρατήσει ξάγρυπνο τόσα βράδια θα πήγαινε από κει που ήρθε. Οι επόμενες κινήσεις ήταν σπασμωδικές. Νευρικό σβήσιμο λίγων σειρών, μετακίνηση του εγγράφου στον κάδο ανακύκλωσης και κλείσιμο του υπολογιστή. Ένα τελευταίο τσιγάρο στο δωμάτιο του ξενοδοχείου γι' αποφόρτιση, έπειτα ντους, ντύσιμο

με ανοιξιάτικο πουκάμισο και παντελόνι, και δρόμο για την περιφορά του επιταφίου.

Το ρολόι του κινητού έλεγε εννιά παρά είκοσι όταν κατέβηκε στη ρεσεψιόν. Εκεί συνάντησε τον ξενοδόχο να καθαρίζει πίσω απ' τον πάγκο. Τον χαιρέτησε ευγενικά κι αυτός μουρμούρισε με το ζόρι κάτι σαν «γεια». Άφησε πίσω του τον γεροδεμένο ξενοδόχο των σαραντακάτι Μαΐων και πήγε γραμμή για το μπαρ. Ζήτησε απ' τη γυναίκα του ιδιοκτήτη έναν μονό εσπρέσο και ξόδεψε αλλά δέκα λεπτά χωρίς κουβέντα. Η Μαρία Κοκλώνη, όπως και τις άλλες φορές, ήταν λιγομίλητη και σκεφτόταν μονάχα τη δουλειά. Μια διακριτική παρουσία, σχεδόν υποτακτική. Έστριψε άλλο ένα τσιγάρο για παρέα στον καφέ, που κατέβηκε μονορούφι, και συνέχισε για την κεντρική πλατεία και την εκκλησία του Ελκομένου Χριστού. Πήρε ένα κόκκινο κερί από το παγκάρι και πήγε να σταθεί έξω. Πέρα απ' το μικρό κανόνι, στην άκρη του γκρεμού με το χαμηλό άσπρο τοιχάκι. Χάζεψε για λίγο τη σκοτεινιασμένη θάλασσα πλάι σε ένα τσούρμο από εικοσάχρονα. Η βραδιά ήταν γλυκιά, χωρίς καθόλου αέρα. Η καλύτερη βραδιά εδώ και μια βδομάδα που βρισκόταν στη Μονεμβασιά. Είχε ταξιδέψει ως εκεί με την καινούρια του μηχανή για να βρει την έμπνευση για το επόμενο βιβλίο του. Άλλες δύο φορές είχε επισκεφτεί το μέρος κι ένιωθε μια ανεξήγητη οικειότητα, μια ιδιαίτερη έλξη από την αγριάδα του πέτρινου τοπίου. Ποτέ όμως δεν είχε πάει μόνος, για τόσο μεγάλο διάστημα και με σκοπό απομόνωσης.

Ήταν ένα μέρος μάλλον ακατάλληλο για αστυνομικούς συγγραφείς. Αν έγραφε ποίηση ή ρομάντζα, θα ήταν καλύτερα τα πράγματα. Το κάστρο, ιδιαίτερα τη νύχτα, εξέπεμπε λυρισμό κι ήταν κατάλληλο για ζευγάρια και ρομαντικούς. Δεν έκανε για εργένηδες που έλκονται απ' το μυστήριο.

Ίσως έπρεπε να τρυπώσει σε καμιά παράνομη οργάνωση για να πάρει ιδέες από πρώτο χέρι. Ίσως πάλι έπρεπε να στα-

ματήσουν να τον νοιάζουν μόνο οι φόνοι κι οι φανταστικές ιστορίες, και να αναζητήσει τον έρωτα. Είχε πατήσει από καιρό τα τριάντα και δεν θα είχε πολλά περιθώρια μπροστά του να τον βρει. Αυτά όμως δεν γίνονται έτσι, κατά παραγγελία. Απλώς συμβαίνουν εντελώς ξαφνικά. Όπως ξαφνικά γύρισε το κεφάλι του και την είδε. Πίσω από το πλήθος, στην άλλη άκρη της πλατείας κοντά στο καφενείο, με επαγγελματική μηχανή στα χέρια να φωτογραφίζει. Μόνη όπως κι εκείνος. Μαλλιά καστανά σε μακρύ καρέ, χείλη για φίλημα, κορμί σφριγηλό και μια αύρα μυστηρίου στην παρουσία της. Λεβεντιά και θηλυκότητα μαζί. Κι απ' τη μεριά του ένας πρωτοφανής πόθος. Ένας έρωτας;

Η περιφορά του επιταφίου ξεκίνησε σχετικά σύντομα. Ο Άρης άναψε το κερί του από μια γυναίκα δίπλα και χώθηκε στο μπουλούκι με το βλέμμα καρφωμένο στην αινιγματική ύπαρξη. Η πομπή γύρισε τα πρώτα καλντερίμια και κινήθηκε προς τα πάνω, μέσα απ' το πλατύ πετρόχτιστο μονοπάτι.

Πρώτη φορά έφτανε ως την Αγία Σοφιά. Το σκηνικό άλλαξε απότομα σε λίγα λεπτά. Η θέα από ψηλά ήταν απείρως ομορφότερη, η ατμόσφαιρα πιο ειδυλλιακή. Πηχτό σκοτάδι που έσπαγε μονάχα από το φως των κεριών, βυζαντινά ερείπια παντού, τριγύρω κι ένας λόφος καταμεσής της θάλασσας. Κατάνυξη και ταξίδι στον χρόνο.

Λίγο πριν από τα σκαλιά που οδηγούσαν στην εκκλησία, σκόνταψε στον χλωρό βλαστό ενός νάρθηκα που ήταν κομμένος βίαια απ' το υπόλοιπο φυτό. Του 'ρθε να βλαστημήσει, αλλά δεν το έκανε.

Έπρεπε να προσέχει που πατάει, όμως οι φλόγες από τα κεριά δεν βοηθούσαν. Όταν ανασήκωσε τα μάτια, είχε χάσει τη γυναίκα απ' το οπτικό του πεδίο. Ο παπάς άρχισε να φωνάζει το «Άρατε πύλας», έτοιμος να προχωρήσει στα ενδότερα με το πλήθος. Εκείνος δεν είχε κανέναν λόγο να στριμωχτεί και να

μπει στον ναό. Αποφάσισε να μιμηθεί κάποιους άλλους και να πάει απ' την πίσω μεριά του βράχου που έβλεπε στο πέλαγος.

Είχε τον νου του σε κάθε βήμα μην τυχόν και την ξαναδεί, όμως για δεύτερη φορά ήταν απρόσεχτος. Αυτή τη φορά βλαστήμησε, γιατί σκόνταψε σε μια πέτρα. Την ίδια στιγμή είδε μερικά στίγματα στα λευκά παπούτσια του. Έμοιασαν με κηλίδες από αίμα. Έσκυψε να δει καλύτερα και δεν άργησε να καταλάβει ότι το κόκκινο κερύ έσταζε πάνω τους. Ταυτόχρονα, πρόσεξε χάμω μερικά κομμάτια από σκισμένο χαρτί, αλλά δεν έδωσε σημασία. Έσβησε με το χέρι του το φιλί κι απομακρύνθηκε από την πέτρα την ώρα που άκουσε το πρώτο ουρλιαχτό. Σχεδόν ταυτόχρονα άκουσε και δεύτερο.

Πλησίασε από περιέργεια το σημείο. Δύο ζευγάρια κοιτούσαν προς τα κάτω. Οι φωνές ήταν γυναικείες ενώ οι δύο άντρες που συνόδευαν τις τρομαγμένες γυναίκες έριχναν φως με τον φακό των κινητών τους στον γκρεμό. Χωρίς να τους ρωτήσει κάτι, έσκυψε κι αυτός να δει. Και το είδε. Στην άκρη της δέσμης φωτός φαινόταν καθαρά. Το άψυχο κορμί που ήταν πεσμένο μπρούμυτα στη μικρή χαράδρα. Μέσα σ' έναν μαύρο λάκκο, από σκούρο αίμα. Μετά από μια βουτιά θανάτου.

ΤΑ ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΚΕΡΙΑ, οι γκριζόμαυρες σκιές του πλήθους, ακόμα κι ο επιτάφιος με τα λευκά άνθη, φαίνονταν μακάβρια. Μια πρόβα για τη βασιλεία των ουρανών. Μετά την ανακάλυψη του άψυχου σώματος ακολούθησε μεγάλο σουσουρο. Κάποιοι ρωτούσαν γύρω τους να μάθουν τι είχε συμβεί, άλλοι σχολίαζαν σαν ειδήμονες. Ήταν και κάποιοι σοκαρισμένοι. Ο Άρης δεν έκανε τίποτα απ' αυτά. Είχε ένα αίσθημα διέγερσης. Κάτι σαν ευχαρίστηση.

Στο στρίψιμο του κεφαλιού πρόσεξε μια γυναίκα που καθόταν ανακούρκουδα στην άκρη του βράχου, καλυμμένη μ' ένα λεπτό μαύρο μπουφάν. Κι άλλη αφύσικη αντίδραση, εκτός απ' τη δική του. Μάλλον είχε βρει ταίρι στην παραξενιά. Πήγε κοντά της χωρίς να το πολυσκεφτεί. Η γυναίκα είχε το πηγούνι χωμένο στην παλάμη κι ο δείκτης της έφτανε ως το μάτι, ενώ κοιτούσε προς τον γκρεμό. Στράφηκε προς το μέρος του. Δύο τρομακτικά μάτια έπεσαν πάνω του. Οι κόρες τους ήταν τόσο διασταλμένες που έμοιαζαν άσπρα. Την κοίταξε κι αυτός επίμονα. Πενηντάρα, με κατσαρά μαύρα μαλλιά, ασθενικό πρόσωπο και σώμα, ίδια με σκιάχτρο.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε.

Δεν του απάντησε με τη μία. Της συστήθηκε για να γίνει πιο προσιτός.

«Ελίζα Σερεμέτη», είπε εκείνη ανόρεχτα.

«Ψάχνετε κάτι;»

Πάλι μαγκώθηκε το σκιάχτρο. «Μήπως ψάχνεις εσύ;» τον ρώτησε με ξινισμένο ύφος.

Ήταν σειρά του να μην απαντήσει. Ξαφνικά την είδε να σηκώνεται.

«Είμαι αρχιτέκτονας. Υπεύθυνη για την αναστήλωση του αρχαιολογικού χώρου».

«Και λοιπόν;»

«Τον χώρο τον ξέρω καλά. Είναι σχεδόν απίθανο να έπεσε κατά λάθος».

«Δηλαδή; Αποκλείεται να ήταν ατύχημα;» Ένωσε να τον κατακλύζει μια απροσδιόριστη φούντωση.

«Κοίτα την περίμετρο», του είπε χαμηλόφωνα, στρέφοντας τον δείκτη στο περίγραμμα από κάτι πέτρες. Το δάχτυλό της κινήθηκε από πάνω αριστερά μέχρι πέρα δεξιά. Μπροστά τους μια ξερολιθιά, από τη μια η εκκλησία κι από την άλλη διάφοροι βράχοι σε μεγάλο ύψος απ' το έδαφος.

«Όσο μακριά και να πας, δεν γίνεται να γλιστρήσεις και να πέσεις», είπε πιο δυνατά. Μετά άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του μπουφάν της. «Μοιάζει με αυτοκτονία καραμπινάτη». Ακούθηκε σιωπή. Η γυναίκα έβγαλε το κινητό της. «Αυτό που με προβληματίζει είναι...»

Γιατί να αυτοκτονήσει εδώ πάνω; θέλησε να της πει.

«Πώς και διάλεξε αυτό το μέρος για να πηδήξει;» διέκοψε αυτή τον συνειρμό του, κάνοντάς τον ν' αναρωτηθεί αν το είχε πει φωναχτά.

Ύστερα η γυναίκα σταμάτησε να μιλάει και πήρε την πρωτοβουλία να κάνει το αυτονόητο –έτσι είπε– για τέτοια περίπτωση. Να καλέσει την αστυνομία.

Κλείνοντας το τηλέφωνο, μονολόγησε κάτι ακόμα. «Πώς και δεν ακούσαμε τίποτα;»

Με κίνδυνο να φανεί εγγαστρίμυθος, κράτησε ξανά τις λέξεις μέσα απ' τα δόντια: Δεν ακούσαμε, γιατί η κοπέλα έπεσε πριν το μπουλούκι με τα κεριά ανέβει στον βράχο.

Με το που σταμάτησε οριστικά η συνομιλία με την αρχιτέκτονα, το μυαλό του άρχισε να διολισθαίνει σε περίεργα μονοπάτια. Αυτά της φαντασίας μπολιασμένα με την υποψία. Προσωρινά, είχε ξεχάσει την όμορφη φωτογράφο. Σκεφτόταν όλη αυτή την απίθανη ιστορία. Μια ανεξήγητη πτώση. Που δεν ήταν ατύχημα. Μάλλον αυτοκτονία. Τι άλλο θα μπορούσε να 'ναι; Βυθισμένος στη διαστροφή του γύρισε λίγα μέτρα πίσω κι έσκυψε πάνω απ' την πέτρα όπου είχε σκοντάψει. Μπροστά στα απορημένα βλέμματα δυο γυναικών μάζεψε τα σκισμένα χαρτιά που είχε πατήσει νωρίτερα.

Τα χαρτιά είχαν κάτι μουτζούρες, σαν γράμματα, και στη στιγμή μετάνιωσε που δεν είχε πάρει το μπλοκάκι και το μολύβι του μαζί. Δεν θα κυκλοφορούσε ξανά χωρίς αυτό.

Γύρισε με γοργά βήματα στα σκαλιά πριν από το προαύλιο κι άρχισε να κατεβαίνει στην πόλη, με σκοπό να πάει για ένα ποτό, όπως είχε σχεδιάσει εξαρχής. Η στάση του στο ξενοδοχείο ήταν σύντομη. Το μόνο που τον καθυστέρησε αφότου πήρε το μπλοκάκι ήταν η ερώτηση της Μαρίας. Μια τυπική διαπίστωση ότι τα νέα είχαν κυκλοφορήσει γρήγορα. «Ισχύει ότι πέθανε ένα κορίτσι;» Εκείνος το επιβεβαίωσε με ύφος λύπησης —«Δυστυχώς αυτοκτόνησε»— και διέκοψε απότομα την υποτυπώδη αυτή προσπάθεια της γυναίκας για επικοινωνία.

Το κάστρο απλωνόταν σε τρία επίπεδα. Το κεντρικό καλντερίμι που ξεκινούσε από την είσοδο αποτελώντας το κέντρο της ζωής με όλα τα μαγαζιά, τον δεύτερο δρόμο από κάτω με τα σπίτια, κι ακόμα πιο πέρα, την άκρη που έφτανε ως τα τείχη. Τα πάντα ενώνονταν μεταξύ τους με λιθόστρωτα δαιδαλώδη στενά. Ένα κάστρο με τα όλα του, που ήταν σαν να ακροβατούσε ανάμεσα στο σήμερα και σε κάποια μακρινή εποχή.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΡΟΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής, ένα νεαρό κορίτσι πέφτει από τον βράχο της Μονεμβασιάς. Ο Άρης Βικέλας, ένας συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας που βρίσκεται στην καστροπολιτεία αναζητώντας έμπνευση, μπλέκεται χωρίς να το καταλάβει στον μυστηριώδη θάνατο της Ρωξάνης Λάσκαρη.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ή ΕΓΚΛΗΜΑ;

Ένα σημείωμα που βρίσκει ο Άρης, σε συνδυασμό με κάποια ανεξήγητα γεγονότα και αντικρουόμενες μαρτυρίες, τον οδηγεί σε έρευνα για να μάθει την αλήθεια. Όταν την ανακαλύψει, όμως θα καταλάβει πως τα πάντα κρέμονται από ένα σκοινί...

